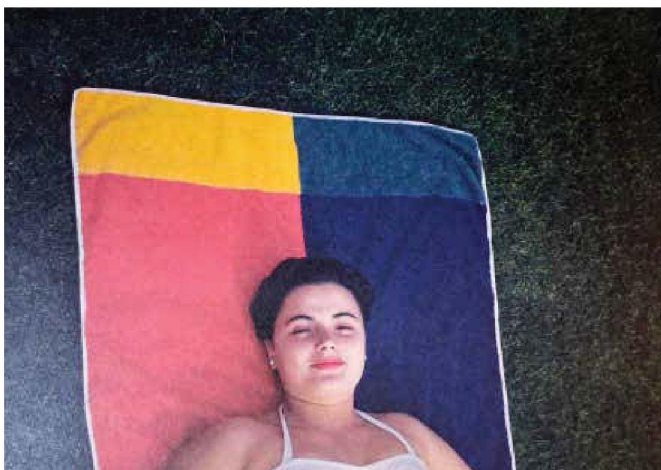
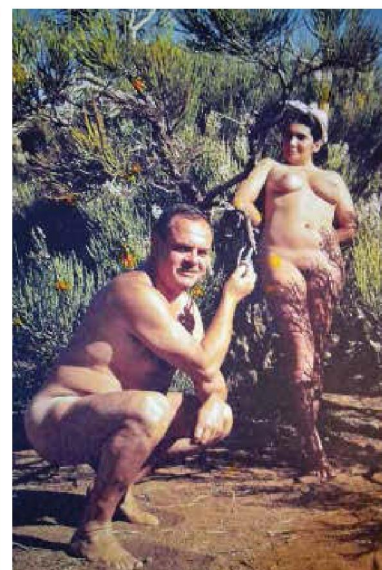


> 31 de julio de 2026 a las 0:00

Jordi Baron



Jordi Baron (Barcelona, 1973) és fotògraf, antiquari i col·leccionista. Des de fa anys impulsa una tasca sostinguda de recuperació del patrimoni fotogràfic, centrada en imatges anònimes i arxius dispersos. Aquesta exposició presenta, per primera vegada, una selecció de més de tres-centes fotografies vernaculars datades entre 1945 i 2000.



TORROELLA DE MONTGRÍ

Els records dels altres

Ho va sentenciar, l'any 1929, Franz Roh (autor del mític assaig *Foto Auge*): «La història de la fotografia ha tingut dos períodes d'esplendor: un al seu començament (Daguerre) i l'altre al final del seu desenvolupament fins a data d'avui. Allò que es troba entre aquest començament i aquest final és en la seva majoria qüestionable [...] ja que difereix de l'autèntica tasca del fotògraf, una tasca que no pot separar-se de les maneres de veure del seu temps». Atès això, per exemple, no és estrany que Joan Fontcuberta (Barcelona, 1955) inclogués el text de Roh al magnífic recull sobre èstica fotogràfica que va publicar, fa més de dues dècades, a l'editorial Gustavo Gili (*Imprescindible i vigent* encara avui al nostre país per als teòrics de la matèria). I és que l'autor de *El beso de Judas. Fotografía y verdad* (2002) ha mostrat sempre una enorme preocupació per la relació que manté la imatge i els seus suports i, per exten-

Jordi Baron porta al **Palau Solterra** una col·lecció d'imatges domèstiques sense pretensions artístiques i de consum privat.

EUDALD CAMPS

sió, per l'essència i el valor (de veritat) de les imatges enregistrades pel dispositiu fotogràfic.

De fet, i per no deixar encara a Fontcuberta, el teòric i artista català sovint ens recorda que la història de

la fotografia pot ser entesa com una progressiva cura, o tractament, d'aprimament: d'una imatge grassa a una imatge prima. El punt de partida és el mateix escollit per Roh: «El daguerreotip va néixer gras, i la seva evolució natural va anar fent el seu suport cada vegada més lleuger fins a desaparèixer i esdevenir immaterial». En tot cas, la fotografia no seria un cas aïllat en aquest procés de desmaterialització que, per exemple, afecta fins i tot a quelcom en principi tan tangible com és la gastronomia: la singularitat de la fotografia rauria en la permanent dialèctica que ha mantingut entre un i altre component, entre l'aspecte informatiu (arxiu) i l'objectual (museu o galeria d'art). És la clàssica distinció entre ànima i cos (el soma/sema platònics): el corpus mysticum (l'ingenier creador) versus el corpus mechanicum (el resultat material de la obra com a objecte artístic). Les implicacions d'aquesta dualitat són molt més

àmplies del que hom pot imaginar d'entrada. O com diria Fontcuberta: «La desmaterialització de l'obra, és a dir, el predomini d'un corpus místic desproveït d'un corpus mechanicum, fa que el mercat de l'art es desplaci de la venda de mercaderies a la gestió de drets d'autor».

La imatge domèstica

Explicuem tot això per entendre d'on venim i per posar en valor tota una altra família d'imatges que no van ser pensades per esdevenir obres d'art ni fetes per artistes. Es tracta «només» de documents domèstics d'ús privat que expliquen històries, o congelen moments, que no només no podem copsar en tota la seva complexitat sinó que ens converteixen en perfectes profanadors. O en antropòlegs, que vindria a ser el mateix: Jordi Baron és segurament el millor exemple que tenim a casa nostra de nigromància. La seva mirada és capaç de ressuscitar els records dels altres.

JORDI BARON
Palau Solterra/Torroella
C. de l'Església, 10.
Fins al 15 de novembre.
De dc a dg d'11 a 19.30 h